

ВАКАЦІЇ 1990

ЛИС МИКИТА

Малюнок взятий з монографії мистиків Кав'ю
Копибул'ч'ясові.

- А оце, дивіться, вапа Україна!..

А оце, дивіться, Вапа Україна...

Вітай, мадонно, ти, що ласки повна
та обдарована поезією,
де слово чисте, думка безгріховна;
ми оживаєм мовою твоєю.

Благословенний плід твого слова
і вся краса, що створена тобою;
божественна й людинолюбна мова,
де поселилась радість із журбою.

Красуйся в головному вівтарі,
хоч не мадонна, не пречиста діва,
а трубадур, що словотворчі дива
вплітає в поетичні тропарі.

Іриней Верес

для ЛІНИ КОСТЕНКО

З НАЙОМИМ І НЕЗНАЙОМИМ! РУЗЯМ

З землі порепаної від посухи й спеки,
Шлю вам від нас любові каганець,
Щоб довго він в Америці далекій
Горів — теплом розпарених сердець.

Брати і сестри! Вас там так багато!
А нас — лише десь жменя не ціла...
Що ж можемо ми вам, бідні, передати,
Крім крихти сестро-братнього тепла?

Нехай воно послужить вам в годину,
Коли мороз життя — спинить дзюрчання сил,
Зогрівши раптом, хоч одну клітину,
Самотніх душ — або й замерзших тіл...

Зоя Когут

Розцвівся квіт — і він загально
Незнана барва, дивна форма.
Щось із фіялки, щось із пальми,
Щось з асиметрії — аморфне.

Любов'ю підливав я квіт цей.
Великий виріс він, як пустка!
І що? Нехай не встану звідци!
Капуста!

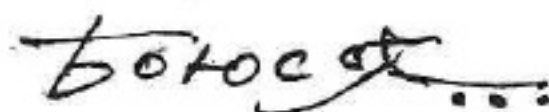
Б а б а й

Д Р А М А

Розчавлені пацьорки сміху.
Вогка секунда поцілунку.
Замовклі крапельки сліз.
Камінний відгомін зідхань.

А потім що? Склероза, мабуть.
Не пам'ятаю.

Б а б а й

Боюся я собак, морозу і води,
тому й запевнень жодних не приймаю,
мовляв: собака — друг, спаситель від біди,
мороз — бактерії вбиває,
а плавати — он як прекрасно і здорово,
нема на світі кращого нічого!
Здалека я держусь від цих трьох лих
і можу обійтися я без них
в житті осьому. А зате
як час вмирати надійде,
то не в огні горіти буду,
а мерзнути мені присудять,
собакам скажуть роздирати,
і море мусітиму я перепливати.

Марго

Юрко задоволівся одним „дрінком“, бо він був за шофера і мусів добре дивитись, щоб не помішати газоліни зі скажениною. Натомість його хресний тато, ветеран трьох воєн, включно з корейською, зразу вдарив по дубельтовій, тим більше, що застав на позиціях двох національних друзів: одного з Дивізії, другого з підпілля.

З Юркою

Юрко говорив непогано, але повільно, легко „затинаючись“...

— Я їздив на Україну з мамою в 1972-му році, в туристичній групі „Лебідка“.

— Ну, і що ти там бачив?

— Я бачив Київ, Львів, Тернопіль, Чернівці і Стоятин.

— А це що за таке місто?

— Це не місто, а село, звідки мама походить.

— І як ти любив Україну? — спитав насмішливо колишній дивізіонер.

— Я Україну любив, але готелів тамошніх не любив, — відповів Юрко. — В них по дванадцятій годині ночі замикають воду!

— Добре, що тебе не замкнули! — махнув рукою підпільний друг.

— А розкажи, Юрцю, що ти робив у Львові, — далі заохочував похресника хресний тато.

— Я там зустрів кількох хлопців і дівчат, з котрими ходив до Стрийського парку і на Високий Замок. Там один хлопець грав на гітарі, а ми всі співали.

— Що співали?

— „Гуцулку Ксеню“.

— А розкажи за того твого колегу Олександра, — не переставав агітувати хресний тато.

— А, так. Я маю там, у Львові, доброго колегу, називається Олександр. Ми вже кілька років переписуємось, обмінюємось поштовими марками, відкритками...

— Що таке „відкритка“? — спитав подратованим голосом підпільник.

— Відкритка є те саме, що... „пост-кард“.

— То чому зразу не скажеш по-людському, що це є, а засмічуєш мову москалімами?

— Це не москалізм! Це по-українському! — захвилювався Юрко і якимось розгублено споглянув на хресного тата.

По третій дубельтовій, трійка побратимів, як то звичайно в таких випадках буває, тяжко затушила за Україною.

— От, таким молокососам, як твій похресник, то їм море по коліна, — зідхнув побратим з підпілля. — Вони України не бачили, то й не мають чого згадувати, за чим банувати...

— Я бачив Україну, — заговорив несподівано Юрко, не відриваючи очей від телевізора.

— Ти бачив Україну?.. Коли?!

— Ну-ну, скажи панам, коли ти їздив на Україну, — заохочував похресника хресний тато. — Він, — добавив, кивнувши головою на юнака, — досить добре по-українському балакає, але з жидівським акцентом.

Ветеран трьох воєн, включно з корейською, припіднявся з високого стільця.

— Каман, каман! Не будьте такими фраєрами! Чого придираєтесь до хлопця? Добре, що і так балакає. Або ваші діти хіба краще говорять?

Побратими теж повставали, набундючені.

— Не йдеться про те, як наші діти говорять, ліпше чи гірше, а йдеться про те, що ми тут маємо своїх власних зустрічалників і не потребуємо приїзжих!

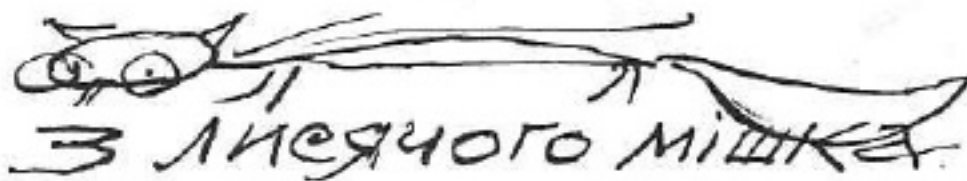
— Ну, то моє поважання!

— Наше також!

I-н

— Ось: намагався вивезти за кордон талони на цукор

Домашня собачка президента ЗСА Джералда Форда називається „Либерті“...

Так в Америці свобода „сходить на пси“.

Патріотизм починається там, де кінчаються приватні інтереси, приватні сантименти і приватні спомини...

В справі формальній: чи скитальці походять від скитів, чи скити від скитальців?..

— „Чому любов до власної жінки не робить чоловіка шляхетним?“ (Б. Нидканківський)

ХТО - КОГО..

НАГАДУЮЧИ
ПОМЕРЕАНЮ КОП.

УНБ

Під час нарад ~~СВУ~~ між проектами створення різних комітетів був теж проєкт створити „Комітет для оборони прав делегатів“.

Колись був клич „Дзвін на тривогу“, а тепер змінили на „Тривога на дзвін“.

Щоб делегати не мали сумнівів, на що, згідно з своїм переконанням, мають голосувати і коли бити браво а коли свистати, то на наступнім конгресі будуть заінстальовані над президією світла в різних кольорах. Наприклад, як засвітить червоне, тоді делегати мають бути „за“, а як зелене, тоді свистати, і т. п. Кольорів поки що не устійнено, бо це вимагає зговорення з „диригентами“.

АВІ СІДАН

НАШІ ДІТИ

Коли синові сім років, він каже:
Мій тато — мудра людина, він усе знає!

Коли синові чотирнадцять літ, він каже:
Здається мені, що мій тато в дечому помиляється.

Коли син має двадцять років, він каже:
Тато вже трохи постарівся і думає старими категоріями.

Коли синові двадцять п'ять років, він каже:
Мій старий нічого не знає. Він потроху дитиніє.

Коли синові тридцять років, він каже:
Якщо мій батько був би такий учений і досвідчений, як я, він у своїх літах повинен був бути мільйонером.

Коли син має сорок п'ять років, він каже:
Було б добре порадитися від часу до часу зі старим.

Коли синові п'ятдесят п'ять, він каже:
Шкода, що старий так скоро помер. У нього був великий досвід!

Коли син має шістдесят літ, каже про свого батька:
Добрий був! Він усе знав і хотів мене навчити, шкода тільки, що я не вмів з цього скористати.

Записав ГІСТОРІКУС.

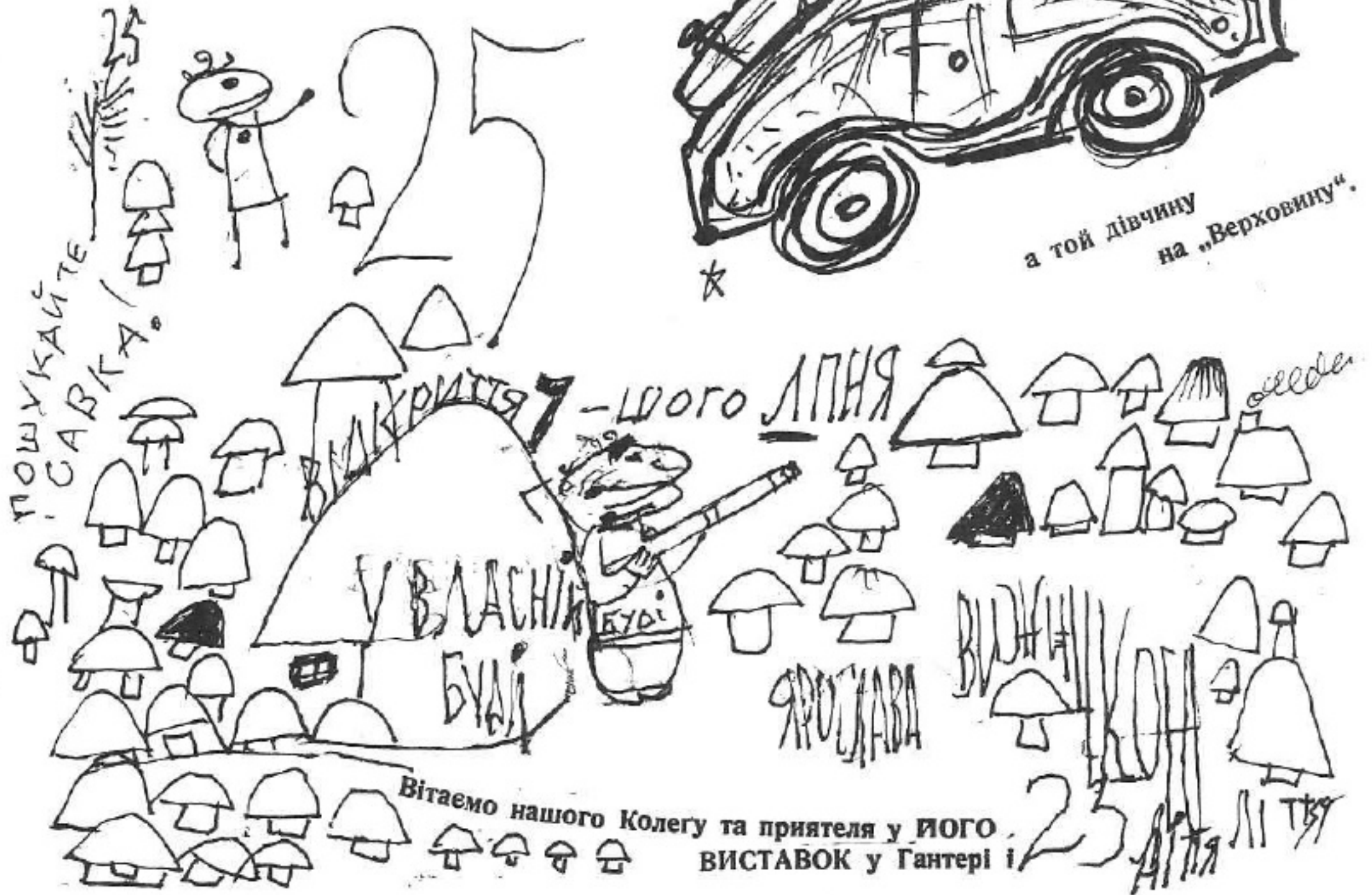

чи ми діждемось
ВАШІНГТОНА?

КОМІТЕТ ПРАВОПОРЯДКУ

— У нас є право, але нема порядку, а в них є порядок, але нема права!..

ПІМ'ЯНО

— Яке, але моя жона...
 — Ну, а ви що?
 — Я тиж за тим, але аби не клекати.
 — А ек із дзвоником?
 — Дзвоник може бути, але я в чим інакшим си не годжу...
 — З чим?
 — Я против иконостаса!
 — Против великого, чи против малого?
 — Малий міг би бути, але...
 — Але що?
 — Але не в нашій церкві. Нехай другі собі тримають!
 — Котрі другі?
 — Тоті із Чикага!
 — У Чикадзі є троякі, то ви з котрими тримаєте?
 — З тими четвертими.
 — Таких нема!...
 — Ше будут, не бійте си!..

— Що трапилось?
 — Телевізор зіпсувався.

Розмова може тегнути си навит до Судного Дня, а від Судного Дня знов із кінце...
 А коліс то сказав "греко-католик" і куждий знав, з ким маєте до чиненя.
 Тепер то таке накрутили, намішам, наколотили, жи траматі кінську голову, аби си у тім візнати...

А хто тото нам намішев — га?
 Хто ек хто, а найбільше то такої самі ксендзи!

Умисл Зоруня

— Вам що з ногою?
 — Це через наших десидентів: не знаю на яку стати...

ЦЕ ВЖЕ ІСТОРІЯ

Маестро Йосип Гірняк називає день, у котрому пенсіонери йдуть міняти свої чеки в Кредитівці — „Днем Чекіста“...

Василь Авраменко мабуть не може вимовити таке складне слово, як пенсіонери, тому він звик казати — „пісіонери“...

Інж. „Пезьо“ Пёжанський має в Пласті функцію архівара, але він сам уявляє себе на цій посаді в ролі — „архивар'ята“...

Коли покійного М. Понеділка спитали, як перекласти на українське скорочену назву нафтового картелю „ОПЕК“ — небіжчик без надуми відповів:
 — О пецькувати й!

Голос обурення Як відважився інженер Раковський Морозові — заморозитиkonto в Кредитівці!

— Ви православний?
 — Ніт, я греко-католик.
 І на тім кінчило си, бо справа була проста і ясна, ек на долони.
 А сьогодні ек?
 А так, жи тепер вам так легко не обійде си.
 — Ви православний?
 — Ніт, католик.
 Тоди тот, жи запитав си, тим си не задоволит, але ме питати си далше:
 — А екій?
 — Та екій мав би бути?
 — Ци наш український, и
 — Розуміє си, жи наш:
 — Лівий ци правий?
 — Або є такі?
 — Мусово, жи є.
 — Ек є, то я по-середній.
 — Патриархальний?!!
 — Шур!
 — Ци із тих, жи Юзько Гірнек, ци з тих, жи Піддупчишин?
 — З тих, жи у Філоделфії.
 — Ага, то ви новокалендарний!
 — Ніт, я за юліянським!
 — Ци юліянським стемфорським, ци юліянським шикаговським?
 — Ні з тим — ні з тим. Я за юліянським нівйорським.
 — Значит си — василиянським?
 — Може так, а може не!
 — А ек так, то ци з тих василиянських, жи поминают Патриарха, ци з тих, жи поминают, але потихо.
 — Залежит ше від того, по екому не поминают.
 — Ек по екому?
 — Ци по-українськи ци, ек тоті, жи йдуть із духом очесу, і по-ангелськи.
 — А ек по-староцерковному, то шо тут зле?
 — О, то ви за традицію?
 — Єс, сиррр! Йшли діди на муки, підут і правнуки!..
 — Ага, то ви такий, вібачейте, хусці?!

*Юрко, Ек
 і Яко
 Виставки в'їхало
 у ГАНТЕРІ, ВСУОМ*

ПРЕС-ФОНД

1 лютого—10 березня 1990

\$100 Д-р Т. Ю. Снігурович,

42 Ігор Курилів,

34 Д-р Ю. Гнуй,

26 М. Чайківська,

22 В. Шиприкевич,

18 Я. Вижицький,

17 М. Когут, І. Курилів, Я.

Давид, Б. і О. Михай-

лів, В. Пасічник, митр.

С. Сулик, А. Янушев-

ський,

16 І. Сердюк,

15 Т. Загайкевич,

14 І. Галій, М. Кунинсь-

кий, Л. Мудрий,

12 Л. Артимішин, Я. Ба-

зюк, Х. Блажеко, Д-р

С. Войтович, Б. Т. Гна-

тук, А. Болубець, Д-р

Н. Дейчаківський, М.

Доберчак, Я. Закаляк,

В. Кліш, І. Г. Корови-

цький, І. С. Коропець-

кий, Я. Ласка, О. Па-

піж, М. Повх, Н. При-

шляк, Е. Прошанська,

С. Процик, І. Н. Савка,

Д-р Р. Смак, Б. Сто-

рожук, Д-р Д. Фар-

йон, М. Ярославич,

10 С. Югуровська, К. Ко-

пачинський, Д-р Вой-

чишин, Я. Зайшлий, О.

Шур,

9 Я. Біланюк, М. Гуцал,

Я. Парахоняк, Д-р В.

Пушкар, М. Прийма,

В. Савків,

8 В. Ващук, В. Лев, А.

і М. Мончак, А. Сміт,

О. Хоростіль,

7 Б. Артимішин, О. Ба-

лабан, Б. Боярський,

М. Боднар, Т. Бутрей,

О. М. Волянський, О.

Гнатюк, Д-р Т. Б. Дзю-

бановський, І. Ільниць-

ка, В. Камінський, Л.

Калин, М. Каркоць, Т.

Кривулич, М. Крижа-

нівська, В. і Н. Клапі-

щак, Ю. Кишакевич,

О. Ленець, Л. Леськів,

А. О. Лист, С. Макси-

мюк, І. Новоженюк, В.

Петренко, А. Помірко,

Р. Б. Припхан, А. При-

шляк, Т. Самотулка,

О. Стельмах, М. Тро-

ян, Р. Тимчук,

6 І. Я. Гавдяк, З. Жизно-

мирський, Л. М. Лям-

ліка, Е. Петрина,

5 К. Біско, Т. Глухове-

цький, А. Кушинський,

4 В. Барнич, Я. Барчин-

ський, С. Гайдарівська,

Р. Горбачевський, Т.

Грицик, М. Даниш, Л.

Крушельницька, І. Ку-

йдич, Е. Леськів, К.

Масенко, О. Морозе-

вич, Р. Микита, М. Па-

лідвор, І. Павлічко, Л.

Пришляк, О. Савчук,

Е. Саламаха,

2 Н. І. Бараболяк, О. Д.

Берегулька, Р. Бор-

ковський, М. Бушак, І.

Боднарук, В. Мали-

новський, П. Матвій-

ків, А. Вацлавський,

ю. В. Грабець, Г. Гав-

рилюк, С. Григорчук,

Р. і М. Гаркач, І. Л.

Галуга, В. Дебайло, Ю.

Дирів, Б. Дейчаківсь-

кий, І. Дмитрів, М.

Дребич, В. Запаринюк,

Б. Заремба, С. Злочов-

ський, М. Змуркевич,

Я. Івахів, Я. Казанів-

ська, М. Корінець, Р. і

М. Король, Т. Книш,

Д-р М. Крижанівський,

С. Курилас, М. Клецьор,

А. Клецьор, Е. Е. Кор-

дуба, Н. Коропець, І. П.

Костюк, З. Ковальсь-

ка, Б. Козак, І. О. Ку-

цик, Д-р О. Кудрик,

О. Лесюк, І. Лесько, Н.

Пощенко, І. Марушак,

М. і Т. Мелешко, П.

Мусик, І. Нанка, К.

Панасевич, А. Пилип'

юк, Я. Пришляк, А.

Савчук, А. Сваричев-

ський, З. Стасюла, В.

Сердюк, Е. Снігура, М.

Субтельний, М. і О. Та-

рапацький, Д-р В. Фе-

дорців, Р. А. Хариш,

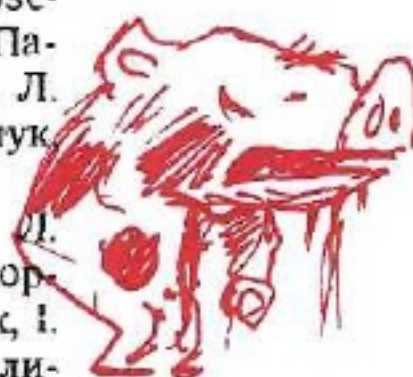
Р. Чаво, Л. Шереме-

та.

Борітеся

за свободу

— Знов обсмарували нас у Лісі! ..

P.O. BOX 19148
Detroit, Michigan 48210
Editor Edward Kozak

